

Nedávno som napísala článok, ktorým som reagovala na vynikajúce kultúrne vystúpenie, ktoré sa odohralo pred Vianocami. Iste som vtedy vyjadrila názory za takmer všetkých, ktorí sa na podujatí zúčastnili. Je dosť ľahko vystihnúť atmosféru, keď si priamo v centre diania a keď ti napovedá nielen myseľ, ale aj srdce.

Dnes chcem vyjadriť svoj názor o niečom inom. Dlhý čas sme sa dívali k Ivanovciam a v duchu im závideli, ako sa pekne rozrastajú a budujú, ako sa pani starostka stará o svoju obec. Hovorili sme si, že prečo je u nás situácia iná, keď sme boli kedysi stredisková obec. Nechcem tým povedať, že sa u nás nič nerobilo, ale nebolo to nič, čo by sa vymykalo z priemeru. Vďaka Bohu za chodník, ktorý opeknel časť obce, aj za dom smútku v Melčiciach, ale ďalej akoby zastal život. Na jednom verejnom zhromaždení občanov asi pred 8. rokmi som povedala, že v tej obci sa dobre býva, v ktorej sa starajú o mládež a o starých ľudí, myslela som, že to je len výstrel do prázdna. Stalo sa skutočnosťou, že máme zrekonštruovanú školu a že máme upravenú podlahu v športovej hale. V tom období sme si mysleli, že to je utópia, pretože len z obecného rozpočtu by sa to nedalo. Volalo sa síce po peniazoch z Európskej únie, ale bolo to len v počiatkoch, takže žiadne sľuby zaznieť nemohli. Projekt na rekonštrukciu, prístavbu a modernizáciu ZŠ s MŠ bol postavený na mesiace 02/2010 až 12/2010 a rozpočet predstavoval 674 499,49 E z prostriedkov EÚ. Po začatí rekonštrukcie sa ukázalo, že je potrebné urobiť práce navyše a to elektroinštaláciu, kúrenie a podlahy, ktoré rozpočet nezahrňoval. Tieto práce v hodnote 110 tis E boli vykonané z obecného rozpočtu. Vybaviť prostriedky z EÚ nie je jednoduché, ani ľahké, je k tomu treba veľmi veľa administratívy a odhodlania a vytrvalosti. Môžeme vidieť aj v televízii rôzne reportáže, ako sa mnohým iným nepodarilo vybaviť pre chyby v projekte, či pre iné príčiny. Môžete mi aj oponovať, že to starostovi vyplýva z pracovnej náplne a ja s vami súhlasím, ale zároveň hovorím, že to je aj nadpráca, že to musí vyplývať z hlbokého záujmu o predmet veci, že je potrebné enormné množstvo času, ciest do Bratislavy, mať v poriadku administratívu. Kto si to vie aspoň predstaviť dá mi za pravdu. Čakala som, že niekto kompetentnejší ako ja, zdvihne svoj hlas a povie jedno ľudské „pán starosta ďakujeme za naše deti a vnúčatá“. Nemusel, mohol sedieť v kancelárii a pozerat' sa, ako sa škola rozpadá ďalej a nech to rieši niekto, kto príde po ňom, jeho to nemusí zaujímať. Ale jeho to zaujímalo a riešil a preto je namieste to „ďakujeme“. Iste to ďakujeme patrí aj ostatným, ktorí majú svoj podiel na úspešnej realizácii celého projektu vedeniu školy, pedagógom, rodičom, pracovníkom, ktorí stavbu realizovali a ďalším, ktorí sa cítia tiež, že pomáhali. Prepáčte, že vás neviem vymenovať. Môžete mi oponovať, že sú na škole ešte také, či onaké chyby, pripúšťam, že kde sa robí, spravia sa aj chyby, ale nepáči sa mi prístup, že namiesto poďakovania vznikajú podozrenia, hľadania chýb a omylov a utápame sa v rôznych podozreniach, najmä zo strany poslancov obecného zastupiteľstva. Snáď očakávajú, že stokrát opakovaná lož sa stáva pravdou. Nepočula som ani jedno ocenenie, že bez tých veľkých peňazí z EÚ by sme nič neopravili a škola by nám padala na hlavu.

A aby to bolo kompletné, tak pán starosta vybavil z Ministerstva školstva ďalšie peniaze vo výške 32 299 E na havarijnú situáciu v športovej hale. Za uvedené peniaze sa opravila podlaha v športovej hale a to za sumu 35 969 E spolu s DPH, vykonali sa však i práce navyše za 1276,55, z ktorých sa obci vrátilo 450 E fakturované za práce pracovníkmi obce. Tieto peniaze boli potrebné na doriešenie nárad'ovne, aby športová hala mohla v komplexe slúžiť svojmu účelu na všetky športové využitia, na ktoré bola postavená. Možno som sa rozpisala viac, ako je potrebné, ale nevedela som to podať v kratšom vyjadrení. Na záver by som povedala, žijeme v demokratickom štáte, každý má právo na svoj názor, ale nech zväži dôsledok svojho vyjadrenia. Ja by som si najskôr pozametala pred vlastným prahom, až potom by som pozametala pred starostovým prahom. Svojim vyjadrením som možno stúpila na tenký ľad, ale som ochotná riskovať i pád do ľadovej vody za dobrú vec. Slovo ďakujeme pán starosta je namieste, pretože nič viac nemôžem.

Mária Vašková